

Min historie – fortalt i vinteren 1881

Jeg sidder her i Horsens Tugthus og tænker over livet. Jeg har god tid til det; det er ikke hele døgnet, der går med at binde bøger ind. Min beskæftigelse her i tugthuset er at være bogbinder, og jeg sidder alene i min celle med arbejdet. Det er meget langt fra det erhverv, jeg havde derhjemme på St. Thomas; hjemme var jeg snedker og skibstømrer og var altid ude i den friske luft. Jeg synes selv, jeg var god til mit arbejde, men når fængselsvæsenet her skal vurdere mig, så skriver de, at jeg måske ikke kan så meget. Det føles ikke rimeligt.

Jeg skal være her i tugthuset resten af mit liv. Det har Højesteret bestemt, da de [dømte mig i april måned 1880](#). Det er nu over et år siden. Jeg håber på at blive benådet, men jeg tør ikke tro på det, for jeg har en meget lang kriminell karriere bag mig. Jeg har begået adskillige tyverier og er flygtet fra fængslerne mange gange, og jeg er blevet dømt mange gange. Jeg kan næsten ikke tælle, hvor mange gange jeg er blevet dømt. Dog er jeg kun dømt to gange ved Højesteret; de andre gange er jeg dømt ved Den Vestindiske Landsoverret og ved Sankt Thomas' Byting.

Jeg vil prøve at skrive om mit liv, og om de omstændigheder, jeg har haft.

Jeg blev født i 1848 på St. Croix på De Vestindiske Øer. Det er ikke helt klart hvilken dag eller i hvilken måned, det var. Alle papirerne om mig viser forskellige datoer. Jeg er nu selv helt ligeglad med, hvornår det

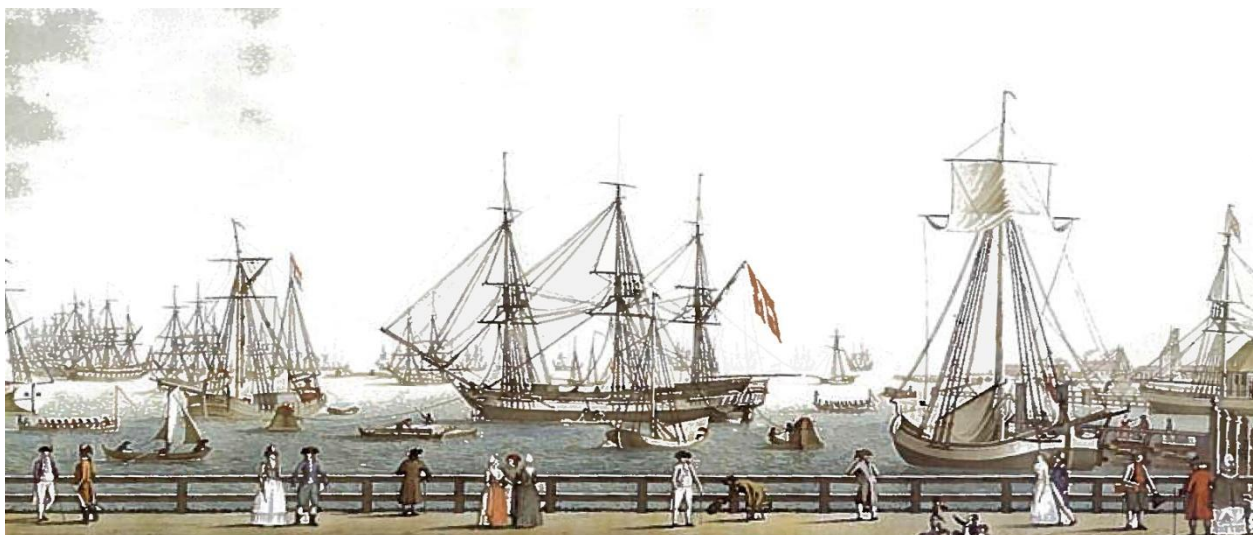
præcis var. Min mor hed [Rebekka](#) og min far kender jeg ikke, men jeg må selvfølgelig have haft en far og jeg tror, at han var styrmand. Hvis jeg nogensinde kommer ud herfra, kan det være, jeg vil give mig til at lede efter ham. Jeg har også en tvilling, som jeg heller ikke kender.

Vi er sorte og min mor arbejdede på plantagen "Two William" på St. Croix (stjernen markerer hvor plantagen ligger). Når danskerne her beskriver mit hår, skriver de altid, at jeg har "uldhår"; jeg er typisk sort med sorte øjne og sort hår, og jeg er enormt stærk. Jeg skal huske at fortælle, at jeg ikke har oplevet slaveriet selv. Slaveriet blev ophævet det år, hvor jeg blev født; for at være helt præcis skete det den 3. juli 1848 ved Peter von Scholten. Samme år havde der været et stort slaveoprør på St. Croix, hvor slaverne krævede at blive frie. De festede dag og nat med den 3. juli. Endelig var de frie! I 1830 – altså en del år før jeg blev født - var der 40.000 indbyggere på De Vestindiske Øer og 70 pct. af dem var slaver. 10 pct. var hvide og sad på al magten.

Jeg blev konfirmeret i 1876 som 28-årig her i fængslets lille kapel. Jeg havde længe tænkt på at blive konfirmeret. Jeg ved ikke, hvorfor det ikke skete i min barndom, men jeg

tror ikke, der var tradition for det i min familie. Jeg regnede med, at jeg ville komme tættere på Gud ved at blive konfirmeret, og det ville jeg gerne. Hele formålet med den lange fængselsstraf er jo, at gøre mig til et bedre menneske. Om det vil lykkes, ved jeg ikke, men konfirmationen har i hvert fald ikke gjort mig til et værre menneske, end jeg allerede er. Jeg har god kontakt til pastor Hansen her i fængslet, han er god til at lytte, og jeg synes altid, at jeg kommer styrket ud fra vores samtaler.

Jeg blev [sendt fra St. Thomas den 6. juni 1872](#) med skibet "Dorthea Melchior"; det var en frygtelig lang rejse og jeg kom først til Viborg i slutningen af juli måned, dvs. at rejsen varede knap halvanden måned. Kaptajnen havde fået til opgave at passe godt på mig på rejsen. Myndighederne ville sikre sig, at jeg ikke endnu engang flygtede. Det var nu ikke så svært for kaptajnen, for hvor skulle jeg flygte hen? Det eneste vi så var vand og vand og atter vand.

Endelig efter mange dage kom skibet til København. Besætningen sagde, det var sommer og årets varmeste tid, men det var hundekoldt og det blæste.

Besætningen gik i gang med at losse den medbragte last af sukker, og jeg blev straks hentet af to betjente og kørt i hestevogn hen til politiet, hvor jeg blev indsat de næste par dage, hvorefter jeg skulle ledsages til Viborg Tugthus. Det var igen en lang rejse, selv om den kun tog et par dage.

Jeg blev sat ind i en lukket togvogn, sådan en havde jeg aldrig set før. Toget var en lang række af vogne som var hægtet sammen, men i stedet for heste var der foran en stor dampmaskine som prustede, røg og lavede mærkelige lyde. Togvejen var bare to lange jerntingester, der lå på jorden, og så gik det ellers lige til Viborg, troede jeg. Men i Danmark skal man også sejle fra den ene del af landet til den anden, to gange måtte jeg af togvognen og om bord på noget, de kaldte en dampfærge, tænk at bruge alt det gode brændsel, når der var rigeligt vind til sejlene. Endelig kom vi til Viborg og fik lov at gå det korte stykke fra banegården til tugthuset. Selv om jeg er fange, har jeg oplevet meget mere end mine venner i Vestindien nogensinde kommer til.

Min kriminelle løbebane:

Mange vil nok kalde mig storforbryder, men i realiteten er jeg bare en ganske almindelig tyv, der har begået det meste af min kriminalitet alene; i ganske få tilfælde har jeg arbejdet sammen med andre om tyverierne.

Overordnet set er det ikke gået mig særlig godt, og det er selvfølgelig også derfor, jeg nu sidder her, hvor jeg gør. Det var let at lave indbrud derhjemme, for det var helt almindeligt, at folk gik i seng og sov uden at låse dørene. Jeg forstår ikke, hvordan de turde lade dørene stå åbne om natten. Jeg var jo ikke den eneste tyv, der var på færde. De løb en risiko og den udnyttede jeg. Heldigvis har jeg mest brudt ind på steder, der kunne siges at være ubeboede. Når et sted er ubeboet, anses tyverierne for at være simple tyverier. Det er noget andet, hvis man bryder ind steder, der er beboede. Så anses tyverierne som Indbrudstyverier, der giver en højere straf.

Den 12. juli 1867 blev jeg dømt for Tyveri og fik en straf på forbedringshusarbejde i 3 år. (Sagen er ikke undersøgt nærmere i dette projekt.)

Jeg blev herefter [dømt i Højesteret den 21. december 1869](#), og det var en stadfæstelse af en dom fra den Kongelige Vestindiske Landsoverrets dom fra den 7. august samme år. Samme forbrydelse var behandlet i 1. instans ved Sct. Thomas Bytings den 8. maj 1869. Jeg blev idømt en straf på forbedringshusarbejde i 4 år. Jeg skulle begynde afsoningen af den nye dom, så snart jeg var færdig med at afsone dommen fra 1867.

Mine forbrydelser i denne sag bestod i tyveri af en høne og to kalkuner samt noget tøj, et franskbrød og en tallerken med kød hos købmand Petit, mens jeg var på Tortola. Der skulle ikke meget til at udløse en lang straf.

Jeg stjal hønen, en dag jeg arbejdede uden opsyn i nærheden af Kommunehospitalet. Jeg forsøgte at sælge hønen for at skaffe penge, men jeg blev genkendt af nogle folk, der kendte mig fra tidligere hønsetyverier. Efter at jeg havde stjålet hønen, blev jeg rigtig dårligt behandlet af de folk, der skulle holde opsyn med os, og derfor flygtede jeg den 1. maj og levede en periode som vagabond i nærheden af byen. Jeg har en slægtning, som jeg af og til kunne tilbringe natten hos, men ellers sov jeg udendørs. I slutningen af maj måned lykkedes det mig at komme over til Tortola. (Tortola er i dag (2014) den største og mest befolkede af de Britiske Jomfruøer). Hos købmanden stjal jeg som nævnt noget tøj og lidt mad. I august måned tog jeg tilbage til St. Croix og fik arbejde på plantagen "La Grange", der var ejet af Hr. Fontaine. Fra ham huggede jeg et par kalkuner sammen med en anden arbejder på plantagen. Vi solgte kalkunerne inde i byen for 80 cents stykket. På en eller anden måde fik Fontaine den ene kalkun tilbage, mens jeg blev dømt til at betale en erstatning på 2 \$ for den anden kalkun.

Jeg blev også dømt i [St. Thomas Byting lørdag den 19. august 1871](#). Dommen handler om den kriminalitet, jeg nåede at lave, mens jeg var på fri fod i perioden fra den 29. marts til den 14. maj. I virkeligheden afsonede jeg på det tidspunkt 4 års Tugthusarbejde, men det var lykkedes mig at flygte fra arbejdet på et tidspunkt, hvor ingen så efter mig.

Jeg var i 1871 tiltalt for i alt 9 forskellige forhold. Al kriminaliteten bestod i tyverier, som jeg primært udførte alene. Det gik faktisk bedst, når jeg arbejdede alene. Sammen med de andre skete der for mange uheld. Jeg vil prøve at fortælle lidt mere om hvert forhold, så du kan få et billede af mig:

1. Jeg brød ind i et hus, der udelukkende var beboet i dagtimerne. Det var meget let at komme ind, for glas døren stod åben, det eneste jeg skulle var at kravle over en mur, så var jeg inde. Jeg fandt knap 2 dollars i en skuffe, der ikke var låst. Jeg fandt også nogle guldøreringe og nogle guldknapper; de var ikke meget værd - kun lidt over 2 dollars. Som det sidste stjal jeg også nogle forskellige fødevarer. Det hele fandt sted natten mellem den 14. og 15. april.

2. Nogle dage efter kl. tre om natten brød jeg ind i Krystalgade nr. 9. Jeg fandt nogle emaljerede knapper, en medaljon, en glas broche, nogle tørklæder og 2 dollars i rede penge. Jeg tog det hele med mig.
3. En anden nat stjal jeg en frakke hos Camerons; frakken var 2 dollars værd.
4. I maj måned - natten mellem den 3. og 4. maj - begik jeg for en gangs skyld tyverierne sammen med andre. Vi brød ind hos købmand Delinvis og fandt en skuffe 80 cents. Vi tog også en hat og frakke med.
5. To nætter efter gik det udover Krambodholder Salle, der havde butik i Gamlegade. For at komme ind i butikken skulle jeg først over et plankeværk, der var temmelig højt, og dernæst over en mur, der var endnu højere. Jeg stjal nogle fødevarer og lidt over 1 \$ i rede penge.
6. Natten mellem den 6. og den 7. maj var jeg atter sammen med dem, som jeg tidligere havde begået tyverier sammen med. Vi gik ind i Smed Blackwoods værksted og huggede et bor og en hammer. Vi gemte boret og hammeren i Kronprindsensgade nr. 22, hvor vi plejede at overnatte. Det var ikke fordi, tyvekosterne var så meget værd. Den samlede værdi af de to ting blev ikke opgjort til en mere end 1 dollar og 80 cents.
7. Næste nat gik vi igen til Kronprindsensgade nr. 22 for at hente hammeren og boret. Porten var låst, så vi måtte kravle over en høj mur. For at komme op på muren, måtte vi først kravle op på taget af et lokum. Lokummet var heldigvis ikke særlig højt, ellers havde vi aldrig klaret det. Vi huggede en skruenøgle, et par arbejdsbukser og en gammel hat. Der var ikke noget af det, der var særlig meget værd.
8. Samme nat gik vi til et hus, der lå meget tæt på søen. Vi kom ind i gården ved at bryde et bræt løs i plankeværket. Min egen rolle var bare at stå på vagt uden for butikken og holde øje med, om der kom nogen og forstyrrede os. De, der var gået ind i butikken, fik fat på en del forskellige fødevarer fx sukker, kaffe og smør. Men der var også lidt andet, vi kunne bruge nemlig en kuffert, en skjorte og en guldring. For en gangs skyld var det et tyveri, der kunne betale sig, for værdien blev senere opgjort til næsten 150 dollars. For ikke at blive opdagede, vadede vi gennem søen, da vi skulle væk fra stedet.
9. Jeg skjulte mig under påskud af gerne at ville have en tår vand og stjal inde i huset på Synaggebakken 2 et tæppe, der var hængt over et "Plankeværk".

Jeg blev dømt for alle 9 forhold. Jeg var i forvejen i gang med at afsone en dom på 4 års tugthusarbejde, så dommen lød, at når jeg var færdig med de fire års afsoning, skulle jeg begynde at afsone denne nye dom, der lød på tugthusarbejde i ti år.

(Billedet af håndjernene er venligst stillet til rådighed af Historisk Arkiv på Vendsyssel Historiske Museum i Hjørring.)

Den næste dom jeg vil fortælle om, er [dommen fra St. Thomas Byting i 1872](#). Jeg husker det tydeligt: det var mandag den 3. juni kl. 11.00 om formiddagen. Jeg havde allerede da titlen som Forbedringshusfange, det stammede fra en dom fra 1869 ved Højesteret.

Forhistorien er, at jeg en morgen i april flygtede fra arresten. Jeg havde en kæde på, men om natten var det lykkedes mig at bryde kæden op, derfor var det let at komme fri, efter at jeg var sprunget over en mur. I nogle dage levede jeg af frisk frugt og grønt, men på et tidspunkt fik jeg brug for mad, der mættede ordentligt; derfor handler det meste af dommen også om, at jeg primært stjal mad. Det har aldrig nogensinde været min hensigt at skade andre mennesker, og det har jeg da heller aldrig gjort.

Jeg var i 1872 tiltalt for i alt fire forskellige forhold:

1. Det første forhold handlede om et tyveri i ejendommen Borgergade nr. 1 B. Jeg kan huske, at det skete i april måned, og at jeg var sulten. Derfor stjal jeg en del forskellige fødevarer, men ikke andet. Jeg fandt fødevarerne i køkkenet og i en afsides beliggende spisestue. Jeg gjorde ingen fortræd.
2. Nogle dage senere stjal jeg flere fødevarer fra ejendommen i Bjergegade nummer 2 D. Jeg stjal ikke andet, og gik udelukkende ind i køkkenet via et vindue, der stod åbent. Det var ikke min hensigt at gøre familien fortræd. Det eneste jeg ville var at have nogle fødevarer.
3. Det næste forhold handlede om et tyveri hos en præst i Vimmelskaftegade nr. 4 og 5. Jeg gemte mig i vognporten, indtil det var blevet mørkt og familien var gået i seng. Jeg fandt en nøgle og nogle tændstikker oppe på øverste etage. Min ide var, at nøglen skulle kunne bringe mig ind i køkkenet; men nøglen passede ikke og derfor brød jeg døren op og spiste nogle få madvarer. Da jeg var færdig med at spise, gik jeg ind i deres bibliotek og fandt et skab, der stod åbent. I skabet var en låst skuffe. Det lykkedes mig at få skuffen lirket op, og tage de penge, der lå der. Jeg snuppede også de kontante penge, der lå en skrivepult. Som det sidste huggede jeg tre salmebøger. Jeg ved ikke rigtig, hvad jeg ville med de salmebøger, men under alle omstændigheder tog jeg dem med mig.
4. Det sidste forhold handler om et tyveri fra et skur på plantagen "Raphun". Jeg stjal noget tøj og nogle kontanter. I kontanter var der 21 dollars. Det sidste, jeg fik med derfra, var et termometer. Hvad jeg ville med det termometer, er stadig uklart for mig – jeg tog det bare.

Jeg blev kendt skyldig i alle fire forhold, og jeg blev idømt i alt ti års tugthusarbejde. Jeg skulle begynde at afsone den nye dom, når jeg var færdig med at afsone to gamle domme på hhv. forbedringshusarbejde i 4 år og tugthusarbejde i ti år. Da jeg fik dommen, kunne jeg slet ikke overskue, hvordan det skulle gå mig. På en eller anden måde synes det som om, jeg aldrig bliver færdig med at afsone alle mine domme.

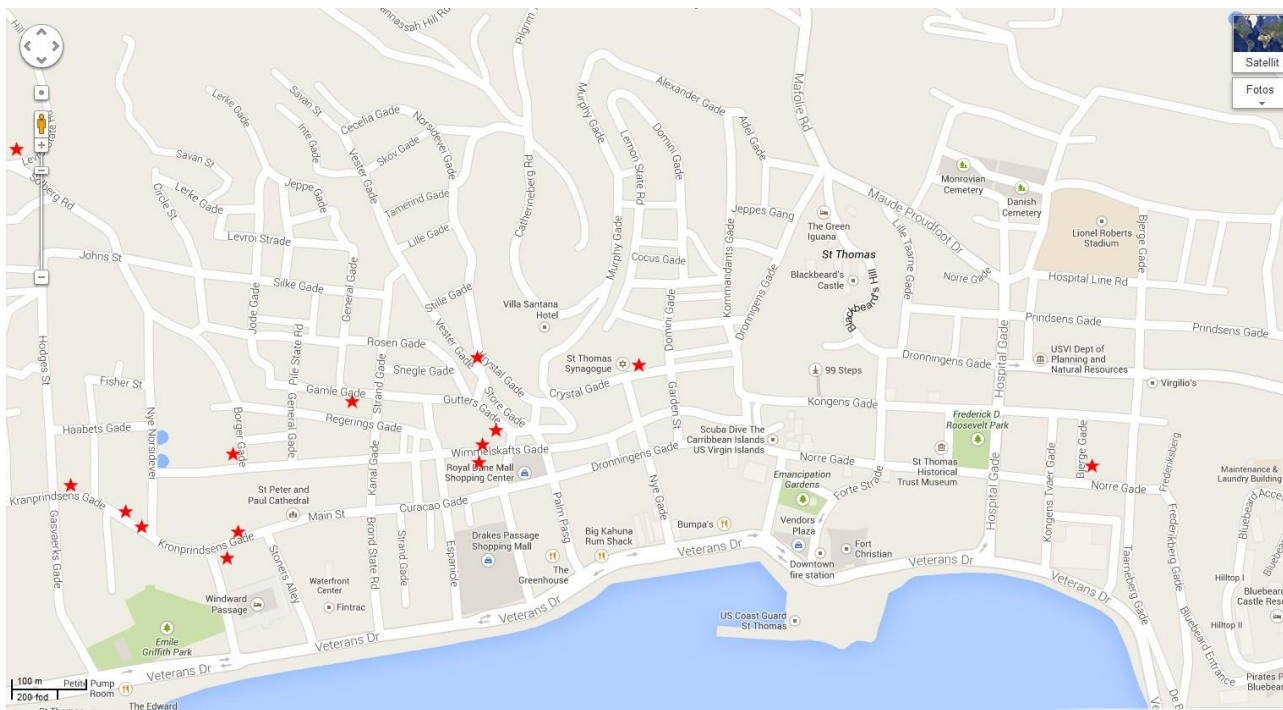
Jeg blev løsladt fra Horsens Tugthus den 13. november 1878 efter en kongelig resolution fra 6. september 1878. Da jeg lukkede porten bag mig, tænkte jeg, at jeg aldrig skulle tilbage hertil. Den 18. oktober 1880 kom jeg imidlertid tilbage med en livstidsdom.

I foråret 1880 var jeg atter for Højesteret. Det var den 5. april og der var tale om, at min forsvarer ankede en dom fra Den Vestindiske Landsøverret fra den af 27. december 1879, der også handlede om tyverier. I januar var jeg kommet tilbage fra Danmark. Jeg havde ikke noget arbejde, men jeg kendte en kvinde, der kunne forsørge mig. Det er ikke let at lade sig forsørge, når man helst vil klare sig selv, men jeg havde ikke andre muligheder.

I september 1879 brød jeg ind i gasværkets kontor og stjal en jernkasse, der indeholdt rede penge. For en gangs skyld var udbyttet temmelig stort. Kassen indeholdt cirka 300 pund i kontanter. Herudover var der nogle guldøreringe og nogle forskellige regnskabsbøger. Min egen forklaring i retten var ellers, at jeg havde

set to andre personer stjæle kassen og løbe af sted med den, og at jeg fulgte efter dem på bare fødder og med støvlerne i hånden. Der var bare ingen, der troede på mig og de henviste alle sammen til, at jeg havde begået så mange tidligere tyverier, at jeg selvfølgelig også måtte stå bag dette.

Kortet er hentet på GoogleMaps og stjernerne markerer alle de steder, jeg ifølge dommene har begået indbrud/tyverier.

Efterskrift i 2014: Albert Gabriel Simmonds blev løsladt fra Horsens Tugthus den 6. december 1890 på baggrund af en kongelig resolution fra den 26. september samme år. Om han herefter holdt sig fri af kriminalitet, fortæller historien ikke noget om.

Vi har ledt efter hans død i de nye kirkebøger for St. Thomas og St. Jan, der er kommet på ArkivalierOnline i december 2013, men har ikke kunnet finde ham her.

[Til forsiden](#)